

ĐỨC CHÚA TRỜI VẪN ĐANG NGỰ VÀ XEM. Ê-sai 18:1-19:15

“1 Ôi! đất đập cánh ào ào kia, là đất ở bên kia các sông của Cút; 2 sai sứ vượt biển, cỡi thuyền bằng lau đi trên mặt nước! Hỡi các sứ giả nhanh lẹ kia, hãy đi đến nước người cao da mỗn, đến dân đáng kính sợ từ khi lập nước trở đi, đến dân hay cân lường và giày đập, là nước mà có những sông chia đất nó. 3 Hỡi các người hết thầy, là dân thiên hạ ở trên đất kia, vừa khi cò dừng trên núi, hãy xem; vừa khi kèn thổi, hãy nghe! 4 Và, Đức Giê-hô-va đã phán cùng ta như vậy: Ta sẽ ở yên lặng, và ở từ chỗ ta ngự mà xem, như ánh nắng sáng sửa, như mây ngút trong nắng mùa gặt. 5 Nhưng, trước ngày gặt, khi mùa hoa đã cuối, và hoa nho thành trái hầu chín, thì Ngài sẽ dùng liềm cắt những nhánh, tĩa bỏ những nhánh rậm lá. 6 Chúng nó sẽ cùng nhau bị bỏ lại cho chim ăn thịt trong núi, và cho cả thú vật trên đất; những chim ăn thịt đó sẽ dùng mà qua mùa hạ, và những thú vật trên đất sẽ dùng mà qua mùa đông. 7 Trong lúc đó, dân người cao da mỗn, tức là dân đáng kính sợ từ khi lập nước trở đi, là dân hay cân lường và giày đập, là nước mà có những sông chia đất nó, chính dân ấy sẽ đem lễ vật dâng cho Đức Giê-hô-va vạn quân, trong nơi danh Đức Giê-hô-va vạn quân ngự, là núi Si-ôn.

1 Gánh nặng về Ê-díp-tô. Nay, Đức Giê-hô-va cỡi đám mây mau kíp đến Ê-díp-tô; các thần tượng của Ê-díp-tô đều run rẩy trước mặt Ngài, lòng Ê-díp-tô sẽ tan chảy giữa nó. 2 Ta sẽ xui người Ê-díp-tô đánh người Ê-díp-tô: anh em nghịch cùng anh em, lân cận nghịch cùng lân cận, thành nghịch cùng thành, nước nghịch cùng nước. 3 Tâm thần Ê-díp-tô sẽ lụn bại giữa nó, ta sẽ phá tan mưu chước nó. Bấy giờ chúng nó sẽ cầu hỏi các thần tượng cùng thuật sĩ, kẻ kêu hồn cùng thầy bói. 4 Ta sẽ phó dân Ê-díp-tô trong tay chúa hung dữ, và một vua bạo ngược sẽ cai trị chúng nó; Chúa, là Đức Giê-hô-va vạn quân, phán vậy. 5 Nước biển sẽ tắt, sông cạn và khô. 6 Các sông sẽ trở nên hôi thối; ngòi rạch rạc xuống và khan đi; sậy lau đều chết héo. 7 Các đồng cỏ ở bờ sông Ni-lơ cùng hết thầy đồng ruộng đã gieo của nó, đều héo khô, bị thổi đi, không còn nữa. 8 Những người đánh cá sẽ than vãn, mọi kẻ buông câu nơi sông Ni-lơ đều rên siết, và kẻ thả lưới trên các dòng nước đều âu sầu. 9 Những kẻ làm vải gai mịn và những kẻ dệt vải trắng đều xấu hổ. 10 Các trụ của Ê-díp-tô đều bị gãy, hết thầy thợ thầy đều có lòng lo. 11 Các quan trưởng ở Xô-an rất đàn độn; mưu sĩ rất khôn ngoan của Pha-ra-ôn, chỉ bày ra những kế đại khờ. Sao các người nói cùng Pha-ra-ôn rằng: Tôi là con các bậc hiền triết, con các vua đời xưa? 12 Vậy thì các bậc hiền triết người ở đâu? Các bậc ấy hãy cho người biết đi; các bậc ấy nên biết Đức Giê-hô-va vạn quân đã định gì về Ê-díp-tô. 13 Các quan trưởng ở Xô-an đã nên đại dột; các quan trưởng ở Nốp bị lừa dối; những người làm hòn đá góc của các chi phái Ê-díp-tô đã làm cho nó làm lạc. 14 Đức Giê-hô-va đã xen sự trái ngược vào giữa nó, nên chúng nó làm cho Ê-díp-tô sai lầm trong mọi việc, như người say vừa mưa vừa đi xiêu tó. 15 Chẳng có việc gì mà đầu và đuôi, cây kẻ và cây lau sẽ làm ra được cho Ê-díp-tô cả. ”

Gợi ý bài học: Ê-sai 18:1~19:15 nên được đọc trong cùng một mạch văn. Lúc ấy, Cút đang kiểm soát Ai Cập, và hai thế lực này trở thành một trung tâm quan trọng trong những nỗ lực chống lại A-si-ri. Giu-đa rất dễ đặt hy vọng vào liên minh ấy. Nhưng Đức Chúa Trời muốn dân Ngài hiểu: **Ai Cập không thể cứu họ. Cút cũng không thể cứu dân tộc họ. Chính Đức Chúa Trời mới là Đấng cai trị lịch sử.**

Điều đặc biệt là chương 18 và 19 bày tỏ quyền tể trị của Đức Chúa Trời bằng hai cách dường như trái ngược. Trong chương 18, **Ngài yên lặng**. Trong chương 19, **Ngài hành động và làm rung chuyển Ai Cập**. Nhưng cả hai đều nói cùng một điều: **Dù Đức Chúa Trời im lặng hay hành động cách rõ ràng, Ngài vẫn đang cai trị.**

Có lẽ một trong những thời điểm khó chịu nhất trong đời sống đức tin là khi chúng ta cảm thấy Đức Chúa Trời không làm gì cả. Chúng ta cầu nguyện nhưng chưa thấy câu trả lời. Hoàn cảnh không thay đổi. Kẻ ác dường như vẫn thắng thế. Những việc bất công vẫn tiếp tục. Và chúng ta bắt đầu tự hỏi: “Chúa đang ở đâu?”

Ê-sai 18 cũng bắt đầu trong một bối cảnh như vậy. Cút là một thế lực quân sự đáng kể. Những sứ giả đi lại giữa các quốc gia, những kế hoạch liên minh được hình thành, và Giu-đa có thể nghĩ rằng một liên minh lớn hơn sẽ giúp họ đối phó với A-si-ri. Nhưng Đức Chúa Trời không đưa cho họ một chiến lược ngoại giao mới. Ngài nói: **“Ta sẽ ở yên lặng, và ở từ chỗ ta ngự mà xem.”** Câu ấy có thể khiến chúng ta ngạc nhiên. Tại sao Chúa lại yên lặng khi mọi chuyện đang cấp bách? Nhưng sự yên lặng của Đức Chúa Trời không phải là sự thờ ơ. **Ngài đang quan sát. Ngài đang chờ đúng thời điểm để hành động.** Có sự khác biệt rất lớn giữa **không làm gì** và **chờ đúng lúc để làm điều cần thiết**. Đức Chúa Trời hành động theo trường hợp thứ hai.

Ê-sai sử dụng hình ảnh một vườn nho. Cây đang phát triển. Hoa đã nở. Trái đang gần chín. Con người nhìn vào đó và nghĩ rằng mùa thu hoạch gần như chắc chắn. Nhưng ngay trước khi thu hoạch, người làm vườn cắt bỏ những nhánh cần phải cắt. Hình ảnh ấy cho thấy Đức Chúa Trời có thể hành động vào thời điểm mà con người không ngờ tới. **Chúng ta thường muốn Chúa hành động theo thời gian biểu của mình.** Khi vừa gặp khó khăn, chúng ta muốn Ngài giải quyết ngay. Khi vừa cầu nguyện, chúng ta muốn nhận câu trả lời ngay. Khi nhìn thấy bất công, chúng ta muốn sự công chính được thực hiện ngay. Nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy điều chúng ta không thấy. Ngài biết toàn bộ câu chuyện. Ngài biết khi nào cần chờ. Ngài cũng biết chính xác khi nào cần can thiệp. **Ngài không đến trễ. Ngài hành động theo thời điểm của Ngài.** Điều chúng ta cần trong thời gian ấy không phải là cố ép Đức Chúa Trời theo thời gian biểu của mình, nhưng là học **chờ đợi Ngài bằng đức tin**. Chờ Chúa không phải là thụ động. Đó là tiếp tục cầu nguyện. Tiếp tục vâng lời. Tiếp tục làm điều đúng. Tiếp tục trung tín dù chưa thấy kết quả.

Sang chương 19, sự yên lặng kết thúc. Đức Chúa Trời bắt đầu làm rung chuyển Ai Cập. Ai Cập là một trong những nền văn minh lớn và lâu đời nhất thế giới cổ đại. Họ có một hệ thống chính trị mạnh, nền văn minh phát triển, kiến thức nổi tiếng, một nền kinh tế dựa trên sông Nin, tôn giáo và các thần linh lâu đời, những nhà cố vấn và người được xem là khôn ngoan. Nhưng từng nền tảng mà Ai Cập nương cậy bắt đầu lung lay. Sự sụp đổ không phải lúc nào cũng bắt đầu từ một kẻ thù bên ngoài. Có

những cộng đồng mạnh về hình thức nhưng đang tan rã bên trong. Gia đình có thể vẫn ở chung một mái nhà nhưng không còn yêu thương nhau. Hội Thánh có thể có nhiều hoạt động nhưng bên trong thiếu tình yêu Chúa và yêu người. Một đất nước có thể giàu có nhưng con người ngày càng mất lòng tin vào nhau. Đức Chúa Trời cho thấy rằng sức mạnh thật không chỉ nằm ở những gì nhìn thấy bên ngoài. Khi nền tảng thuộc linh bị phá vỡ, sự đổ vỡ dần xuất hiện trong các mối quan hệ.

Ai Cập vốn nổi tiếng về sự khôn ngoan. Nhưng khi Đức Chúa Trời làm thất bại các kế hoạch của họ, người dân bắt đầu tìm đến thần tượng, người gọi hồn, thầy bói hay những nguồn hướng dẫn khác. Đây là phản ứng rất quen thuộc của con người. Khi không biết phải làm gì, chúng ta muốn có một câu trả lời thật nhanh. Nếu không nghe thấy Chúa ngay lập tức, chúng ta rất dễ tìm một tiếng nói khác. Ngày nay chúng ta có thể không tìm đến thầy bói theo cách của Ai Cập cổ đại, nhưng chúng ta vẫn có nhiều “nguồn tiên tri” khác. Như là ý kiến của số đông. Xu hướng xã hội. Một người có ảnh hưởng. Một chuyên gia. Một hệ thống trí tuệ. Kinh nghiệm cá nhân. Những điều ấy có thể hữu ích, nhưng không điều nào được phép thay thế sự khôn ngoan đến từ Đức Chúa Trời. **Khi Chúa yên lặng, đừng vì sốt ruột mà tìm một tiếng nói thay Ngài.**

Từ câu 5, Ê-sai mô tả sông Nin cạn dần. Đây là một hình ảnh rất nghiêm trọng. Đối với Ai Cập, sông Nin không chỉ là một dòng sông. Nó là nguồn sống. Nông nghiệp phụ thuộc vào nó. Đánh cá phụ thuộc vào nó. Việc làm phụ thuộc vào nó. Nền kinh tế phụ thuộc vào nó. Và nó cũng mang ý nghĩa tôn giáo trong đời sống Ai Cập. Nói cách khác, Đức Chúa Trời đang chạm vào **điều Ai Cập tưởng rằng mình không thể sống thiếu**. Điều này đặt ra một câu hỏi cho chúng ta: **“Sông Nin” của tôi là gì?**

Điều gì khiến tôi nghĩ: “Chỉ cần còn cái này, tôi sẽ ổn.” Có thể đó là tài chính, Công việc, Sự nghiệp, Mối quan hệ, Gia đình, Sức khỏe... Không điều nào trong số đó tự nó là xấu. Chúng có thể là những phước lành lớn lao của Đức Chúa Trời. Nhưng khi chúng ta bắt đầu tin rằng: “Không có điều này tôi không thể sống.” thì một phước lành có thể dần trở thành thần tượng.

Sông Nin cạn kéo theo những hậu quả lớn. Ngư dân không còn cá để đánh bắt. Các đồng ruộng mất nước. Những người dệt vải mất công việc. Cả hệ thống kinh tế bị ảnh hưởng. Điều này cho thấy những thứ con người tưởng độc lập với Đức Chúa Trời thực ra vẫn ở dưới quyền Ngài. Con người rất dễ nghĩ rằng đời sống được duy trì bởi: Tài chính, Thị trường, Công việc, Lương lậu, Khách hàng, Tài sản... Nhưng Kinh Thánh nhắc rằng **những điều ấy chỉ là phương tiện. Nguồn cung ứng cuối cùng vẫn là Đức Chúa Trời**. Điều đó không khiến chúng ta lười biếng hay xem nhẹ kinh tế. Ngược lại, chúng ta làm việc chăm chỉ nhưng không thờ phượng các phương tiện. Chúng ta quản lý tiền bạc nhưng không để tiền bạc làm chủ lòng mình. Chúng ta biết ơn phương tiện, nhưng nương cậy **Đấng ban cho chúng ta các phương tiện**.

Ai Cập nổi tiếng là đất nước của trí thức và sự khôn ngoan. Nhưng Ê-sai nói với các cố vấn của Pha-ra-ôn: “Các ngươi thật ngu dại.” Đây là một lời rất mạnh. Những người được xem là trí thức và có khả năng hoạch định chính sách giờ lại đưa ra những

lời khuyên vô ích. Tại sao? Vì con người có giới hạn. **Không ai có thể dùng sự khôn ngoan của mình để đánh bại ý muốn của Đức Chúa Trời.** Chúng ta cần kiến thức. Cần chuyên môn. Cần những người cố vấn tốt. Kinh Thánh dạy rằng sự khôn ngoan thật bắt đầu bằng việc kính sợ Đức Chúa Trời. Một người có thể rất thông minh nhưng vẫn đi sai đường nếu Đức Chúa Trời không còn ở trung tâm của sự khôn ngoan ấy.

Đến câu 15, hình ảnh rất đáng buồn xuất hiện. Từ người đứng đầu cho đến người thấp nhất, không ai biết phải làm gì. Nền văn minh từng tự hào về sự khôn ngoan giờ trở nên mất phương hướng. Đây không chỉ là câu chuyện về sự sụp đổ của Ai Cập. Nó còn cho thấy giới hạn của **nền văn minh con người khi tách khỏi Đức Chúa Trời.** Con người có thể phát triển khoa học. Tăng trưởng kinh tế. Xây dựng những thành phố lớn. Tạo ra những hệ thống trí tuệ tinh vi. Nhưng nếu không biết mình sống vì điều gì, thì sự phát triển ấy vẫn không trả lời được câu hỏi căn bản nhất của linh hồn. Chúng ta có thể biết cách đi rất nhanh nhưng không biết mình đang đi đâu. Có thể biết cách kiếm rất nhiều tiền nhưng không biết sống vì điều gì. Có thể có nhiều thông tin nhưng thiếu sự khôn ngoan. Vì vậy, sự khôn ngoan thật không bắt đầu từ việc biết nhiều hơn. Nó bắt đầu từ việc **biết Đức Chúa Trời là ai và biết mình đang đứng ở đâu trước mặt Ngài.**

Kết luận: Có lẽ hôm nay chính chúng ta đang trải qua một khoảng thời gian như Ê-sai 18. Đã cầu nguyện nhưng chưa có câu trả lời. Đã chờ đợi nhưng tình hình chưa thay đổi. Không biết Chúa định làm gì. Trong những lúc như vậy, chúng ta rất dễ tìm “Ai Cập” hay “Cút” cho riêng mình. Một phương án nhanh. Một người có năng lực. Một cách giải quyết khiến mình cảm thấy an toàn ngay lập tức. Nhưng hôm nay Đức Chúa Trời nhắc rằng: **“Đức Chúa Trời vẫn đang ngự và xem.”** Nghĩa là gì ?

Thứ nhất, sự im lặng của Đức Chúa Trời không phải là sự vắng mặt hay thờ ơ của Ngài. Ngài vẫn nhìn thấy và vẫn cai trị.

Thứ hai, những điều con người nương cậy đều không phải là nền tảng tuyệt đối. Tiền bạc, sự nghiệp, các mối quan hệ, quyền lực và trí tuệ đều có giới hạn.

Thứ ba, chỉ Đức Chúa Trời mới là Chủ thật của lịch sử. Các cường quốc có thể hành động. Các nhà lãnh đạo có thể hoạch định. Con người có thể tính toán. Nhưng cuối cùng, ý định của Đức Chúa Trời sẽ thành.

Câu hỏi suy gẫm:

1. Khi Đức Chúa Trời dường như im lặng, tôi có tiếp tục tin cậy và vâng lời Ngài, hay lập tức tìm một “Ai Cập” khác để đem lại cho mình cảm giác an toàn?
2. Khi có một người đang phải chờ đợi Chúa lâu ngày, tôi có giúp họ kiên trì tin cậy Chúa, hay chỉ vội đưa ra những giải pháp của con người?
3. Có “Sông Nin” trong đời sống tôi không? Điều mà tôi đang nương cậy đến mức nếu nó bị rung chuyển, lòng tôi cũng mất bình an? Tôi có sẵn sàng trao điều ấy trở lại cho Chúa không?